

verhaal van een moeder

Elke maand lees je het verhaal van een inspirerende moeder over haar persoonlijke drijfveer om iets voor andere ouders te betekenen. Pas jij ook in deze rubriek? Mail naar redactie@oudersvanu.nl o.v.v. 'Verhaal van een moeder'.

Josje

Toen Josje Kershaw (37) zwanger was van de tweede verongelukte haar broer en nam ze zijn kinderen in huis. Nu helpt ze met haar stichting andere 'nieuwe ouders'.

Ongeluk 'We hebben nog geproost met champagne, toen we met mijn broer Hans en zijn vrouw Denise bij de notaris vandaan kwamen. We hadden officieel vastgelegd dat mijn man Freek en ik voor de kinderen zouden zorgen als hun iets zou overkomen. Dan kun je je toch niet voorstellen dat dat ooit echt gebeurt? In augustus 2011 verongelukten ze, onderweg naar een bruiloft. Hun kinderen Fleur (4) en Pepijn (2) kwamen bij ons wonen. Onze dochter Ymke was toen twee en ik was zwanger van Emma.

Wanhoopt Mijn eigen verdriet om het verlies van mijn broer en schoonzus liet ik niet toe. Ik was alleen maar bezig om hun kinderen een veilig nieuw thuis te bieden. Had iemand me toen maar verteld wat ik nu weet. Je denkt dat het vanzelf goedkomt als weeskinderen in een nieuw gezin terechtkomen, maar hun verdriet zit zó diep. Fleur keerde in zichzelf, gedroeg zich als een robot die braaf deed wat er van haar werd verwacht. Ze toonde nauwelijks emotie. Pepijn zette zich tegen ons af. Hij was ongelooflijk boos, gooide zijn kont tegen de krib en maakte het ons verschrikkelijk moeilijk om geduldig te blijven. Tijdens het eten begon hij net zolang te kokhalzen tot hij moest spugen. Regelmatig smeerde hij de badkamer onder met zijn eigen ontlasting. Ik was ten einde raad.

'Het taboe moet doorbroken worden'

Overleven Natuurlijk, ik begreep dat de kinderen het moeilijk hadden met het verlies van hun ouders. Maar het gedrag dat vooral Pepijn vertoonde kon ik toch ook niet goedkeuren? Daar kwam bij dat ik zelf niet aan rouwen toe kwam. Ik was veel te druk met overleven in deze nieuwe situatie. Na anderhalf jaar bikkelen kon ik niet meer. Ik heb bij hulpverlening aangeklopt: help ons! We kwamen terecht bij het Landelijk Psychotraumacentrum voor Kinderen en Jongeren. Het belangrijkste dat we daar leerden, was om door te gaan met de kinderen structuur en regelmaat bieden. Nog steeds verlopen onze dagen volgens een vast schema. Dat biedt veiligheid.

Taboe doorbreken Ik wil ouders meegeven goed te regelen hoe hun kinderen worden opgevangen als hun iets overkomt. Anders wordt er met ze geleurd terwijl rust en stabiliteit van levensbelang zijn. Samen met Miranda van Heesch heb ik een boek geschreven en Mijn Nieuwe Mama opgericht. Zij heeft een kind geadopteerd dat hetzelfde gedrag vertoonde als mijn kinderen. Met onze stichting willen we ouders helpen. Dat doen we door met ze te praten en door huiskamergesprekken te organiseren. Ervaringen delen is essentieel, het taboe moet doorbroken worden. Het is niet erg om toe te geven dat het moeilijk is. Erover praten en erkennen dat het niet lukt, is al een grote stap naar de oplossing.'

Wil je meer weten over de stichting van Josje? Kijk op mijnnieuwemama.nl